

POKOLRA JÁRÓ KIRÁLYKISASSZONYOK

Hát vót egy kis szögén kisgyerök. Árva vót, nem vót néki senkije se. Mi(t) csináljon? Elmén ű szolgálatot keresni.

Aztán ahogy möndögél, hát nem kapott sehun. Hát odaért egy öregasszonyhó(z). És az öregasszonná kért szálást, oszt panaszkodott neki, hogy mi járatban van. Az öregasszony elutasította a királyhol, hogy mönjön a királyhol, annak van három lánya, és azok mindön éjje(l) elszaggatnak háromszáz pár cipőt.

Hát el is mönt a kisfiú. Míkor odaér, jelönti a királynak, hogy minek gyütt. Azt mondja a király, hát ű adna szolgálatot, de úgyse viszi végbe. Azt mondi:

— Végbeviszöm én, király őfölsége, csak parancsuljon!

Aztán akkor azt mondi néki a király:

— Enneköm van három lányom. Aztán azok mindön éjje(l) elszaggatnak háromszáz pár cipőt, s azokat köll vigyázni! De hogyha mög nem fogja űket, hogy hová járnak a lányok, hogy hun szaggatnak el annyi cipőt, akkor le lösz fejezve!

Hát egy kicsit gondba ereszködött a gyerök, de azé(rt) mégis visszabátorkodott, oszt elvádulta* a királytu(l) a parancsot.

Hát be is esteledett. És a király abba a szobába kű(ld)te a gyerköt aludni, ahun a három királylány aludt. Azt mondja a gyerök, hogy ű nem akar ágyra feküdni, hogy ű lefekszik a fö(l)dre. Keziben vót egy kis furkósbot és a

* elvállalta.

nyakába(n) mög egy kis tarisznya. Aztán lefeküdt a gyereök a földre a tarisznyával mög a botjával együtt.

Hát a három királylány le is feküdt este. Az mondja a legöregebbik királylány:

— Látitók, testvéreim? A mi édösapánk akármilyen vackot idetösz aludni!

Azt mondja a középső:

— Minek mondtad már aztat néném? Maj(d) möghalli a gyerek!

— Hát hogyne mondanám, mikor hogyan alszik, oszt ű akar bennünket vigyázni!

De a gyereök nem alu(d)t, csak ű tette magát, hogy ű alszik.

Hát mikor má(r) úgy tíz óra felé vót az idő, fölébredt a három lány. És odamöntek egy sarokhó(z), és ottan azon a szoba sarkán vót egy kicsike kis ajtó. És kinyitották azt az ajtót, és kivöttek onnan egy kis csontkátulát.* És abba(n) a kátulába(n) vót valamilyen zsir benne. És avva(l) mögkenték a hónuk alját mög a térdüket. De a kis kanászgyereök ezt csak úgy a kalap alú(l) figyelte űket.

Hát mikor bekenték magukat, fölű(l)tek mindönik egy söprűre, és a sok pár cipőt vitték maguikkal. Ezt a gyereök jó(l) mind figyelte.

Mikor a lányok kimöntek az ajtón, a gyereök is hamarosan fölke(l)t, és ű is odamönt a sarokho(z), és ű is bekente magát avva(l) a zsírra(l). Akko(r) mög nem vót öleg, hogy a lábát mög kezit bekente, akkor még végig bekente a furkósbotját is. Akkor ű is fölű(l)t a furkósbotra.

Hát mikor ű is fölű(l)t a furkósbotra, akkor fölszá(II)t, fölvitte a furkósbot. És nemsokára a lányoknak a nyomikba ért utánik.

* csontdobozt.

Hát ahogy mönnek a lányok, egyszer azt mondja a fiatalabb a másik két testvérjének:

— Idehallgassatok, testvéreim! Miutánunk valaki gyün, me(rt) nagyon ég az arcom.

Az öregöbbit azt mondja:

— Ki gyünne miutánunk, hiszön senki nem tudja, hogy hová járunk? Hiszön az az álomszuszék úgy alu(d)t, csak úgy hortyogott!

Hát így möntek, utaztak űk négyen. De a gyerek, az csak mindég olyan távolba(n) maradt tülük, hogy ne vögyék észre, hogy megy utánik.

Egysző(r) csak beértek az aranyerdőbe. A gyerök az szakajtott egy aranyágot, és betötte a tarisznyájába.

Mögin(t) möndögéltek tovább. Odaértek egy aranykúthol. Ott leszá(II)tak a lányok a söprűrű(l), és arany poharakkal ittak vizet. És a gyerek is leszá(II)t utánik, ű is ivott vizet. És az aranypoharakbú(l) egyet beletevett a tarisznyájába.

Így a lányok elindú(l)tak, tovább nyargú(l)ták a söprűt. Gyerök mög szintén csak nyomba utánik. Hát amint möntek, odaértek az ezüsterdöhöl. A gyerök ott is leszakitott egy ágot, azt is a tarisznyájába tette.

Mögin(t) möndögéltek, odaértek az ezüstkúthol. Ittak ott újra vizet. Hát a gyerök is ivott újra. Újra fölü(l)tek a söprűre, és möntek tovább. De a gyerök ott is eltövött egy ezüstpoharat, hogyha ű hazamén, hogy jelvént mutathasson a királynak. Így mast má(r) vót a tarisznyájába(n) két jelvény.

Megint möntek tovább, akkó(r) beértek nagy sokára a gyémánterdőbe. Ott is a gyerök szakajtott egy ágot. Újra odaértek a gyémántkúthol, ott is ittak a lányok vizet. Gyerök is leszállt a furkósbotjárú(l) ű is ivott vizet. Eltövött egy gyémántpoharat.

Mast aztán utánik termett jó erősen, hogy mas(t) már muszáj, hogy odaérnek majd a helyikre, ahová indú(l)tak. Most nagyon vigyáz, hogy el ne maradjon tülük!

Amint möntek mögin(t) tovább, egyszer nagy hirtelen a föld alu(l) egy csoda nagy kapu nyílt ki. A lányok csak igényösen a söprűve(l) benyargú(l)tak a kapun. És a gyerekek mög utánik. Hát hová möntek be, mint egy nagy terömbe? Ottan má(r) csodálatos nagyon sok urak várták őket.

De a gyerekek hogy bemönt, mindjárt az ágy alá bújt, és onnan az ágy alú(l) figyelt mindönt. És a legöregebbik királylánknak vót ottan má(r) egy gyermeköke, középsőnek mög pedig vót szeretője.

Hát amint a gyerek jobban figyel le a földre, hát látja, hogy a földön csupa borotvák vannak. De azonba(n) mögszóalt a muzsikaszó, és az urak táncra kérték a királykisasszonyokat. De a legfiatalabb királykisasszony, az csak olyan szomorúan: se nem beszé(l)t, se nem ivott, se nem evett, az csak egész mulatságon köröszű(l) még egy szót se vá(l)tott.

Így a gyerekek mindent figyelt. Akkor látta, hogy hogyne szaka(d)na el annyi cipő, miko(r) borotvaélen táncó(l)nak! Hát mi vót az a teröm, mint egy csodálatos nagy pokol. És a három királykisasszony mindég ott szaggatták el a sok cipőt.

De a gyerekek csak mindég jobban figyelt. Hát utóbb nézi azokat a sok népeket, hát mindnyájának lólába van. Hát egy kicsit visszarántódott, de azé(rt) mégiscsak békivel maradt.

Hát amint kitáncó(l)ták magukat, leű(l)tek az asztal mellé. A legöregebbik király lánya az ura mellé ű(l)t, és a kis ördög fiát az ölibe fogta. És a kis ördögnek az apja azalatt adott neki aranyvellát meg arankanalat meg arankést játszani. És az asztalhó(z) közel vót az ágy. És amint a kis ördög játszott, ledobta a vellát, kést. Azt mondja az apja a királykisasszonknak:

— Vödd föl, anyja, a kisfiadnak a vellát!

— Nem vöszöm én föl! Van még itt az asztalon játék.

Hát a gyerök mög az ágy alú(l) azt gondó(l)ta:

— Hát hogyha tik nem vöszitök föl, majd én fölvöszöm.
Föl is vötte a gyerök, és a tarisznyájába dugta.

Azután ledobta a kis ördög a kést. Azt se vették föl a kis ördögnek. Azt is a gyerök fölvette, a tarisznyájába tötte. Azután ledobta a kis ördög a kanalat. Azt se vötték föl a kis ördögnek, azt is a gyerök fölvette, a tarisznyájába tötte. Így hát mas(t) má(r) tele vót a tarisznyája jelvényökke(l).

Hát mast csak figyelt az ágy alú(l). Hát mos(t) má(r) végre haza köll menni. Hát mos(t) má(r) közelödött az idő. Azt mondja a legöregöbbik lány:

— Mos(t) má(r) elmönjünk, testvéreim, haza, mer(t) csak az a cipő egész, aki a lábunkon van.

A többi cipőt má(r) mindegyiket tisztára elszaggatta, csak mindegyik egy párat hagyott egészen, amibe(n) hazamöhet.

Most aztán a gyerek gondoskodott, hogy hogyan is tud innen szabadu(l)ni? De a gyerök, mikor még onnan hazú(l) elindult, abbú(l) a zsírbú(l), amive(l) megkente magát, abbú(l) vitt magával is. És akko(r) jó(l) bekente a talpát és még a furkósbotját is végig.

Így hát a lányok elindultak. Az urak késérték őket a kapu felé. És a legöregöbb királykisasszony az csókú(l)gatta a kisiát. És a középső, a(z) is búcsúzott a szeretőjítű(l). A legfiatalabb királylány, az meg csak olyan szomoróúan möndögélt utánik. Annak még nem vót társa.

Hát űk ki is mentek a nagy kapun. Aztán a gyerök mög olyan szépön utánik löpödzött. Aztán mög a lányok a söprút nyargú(l)ták hazafelé. De a gyerök jó vastagon bekente magát avval a zsírral, és annyira vitte a furkósbotja, hogy egy órával előbb hazaért, mint a lányok.

Miko(r) hazaért a gyerök, hát újra lefeküdt, mint ahogy feküdt akkor este. Osztán újra úgy csiná(l)t, mintha aludt vóna. Egyszer csak gyün a három királylány:

— Nézzétök má(r), hát így vigyázott ez az álomszuszék, ni, mikor még mindig úgy alszik, mint ahogyan hagyunk!

Így a lányok nyugodtan lefeküdtek, és aludtak röggelig. Miko(r) rögge(l) fölébredtek, és készítették a jó frustokot, de a kis Jancsi kanászgyerök az még mindég alszik.

Kiküldi a király a legöregebbik lányát, hogy kő(l)tse föl, és hívja be röggelizni! Ki is mén a királylány, és a lábáva(l) mögrugja, azt mondja neki:

— Te álomszuszek, ke(l)j föl röggelizni!

De a gyerök csak alszik tovább, mintha nem is hallaná. Mögint a lány újra mögrugja, és mondja neki:

— Hát nem értöl, te álomszuszek, hogy kelj föl?

Fölnyiti a gyerök a szemit, ránéz a királylányra, azt mondja neki:

— Pucó(l)j innen, te k . . . a!

A királylán nagyon sírva fakadt, és beszaladt az apjá-hó(z):

— Mit gondol, édösapám, milyen csúnya szavakat mond a gyerök?

Király mindjárt gondó(l)ta, hogy valamit tud a gyerök, azé(rt) meri mondani a lányának, hogy k . . . a. Így a király azt mondta a lányának:

— Nem baj, lányom, semmit se! Maj(d) mög fogjunk tudni mindönfélét.

Kikü(l)dte a középső lányát, hogy hívja be röggelizni. Ki is mönt, az is úgy rugta mög:

— Gyere, te álomszuszek, röggelizni!

Ránéz a gyerök ar(r)a is, annak is azt mondja:

— Mönj innen, te bűdös k . . . a!

Sírva fakadt e(z) is, osztán beszaladt az apjához, s mondja az apjának, hogy űneki is mit mondott a gyerek.

(A)z apja kikü(l)dte a legfiatalabb lányát. Az odamén szépön a gyerökhó(z), és mögsimogatja végig az arcát, és azt mondja:

— Jancsika, gyere, ke(l)j föl, röggelizni!

Mindjárt föl is ke(l)t a gyerök egy szóra, és karon fogta

a királylánt, és úgy möntek be a szobába. Mikor bemöntek, hát le is ú(l)tek egyszerre az asztalho(z) röggelizni.

Mikor möröggeliztek, (ak)kor azt mondja a király a gyeröknek, hogy minek mondott az ű lányainak olyan csúnya szavakat?

Akkor azt mondja a gyerök:

— Azér(t), mer(t) tudom, hogy miér(t)!

— Akkor, ha tudod, hogy miér(t), akkor mutasszá(l) jelvényöket!

Így a gyerök fölnyitotta a tarisznyáját. Három királylán csak nézett egyik a másikra. És mikor elüszötte mind a jelvényöket, amit onnan hozott az úton mög a pokolbú(l), és a három királylán mindjárt sírtak. És rájuk nézett a gyerök:

— Ne is sírjatok, mert úgyis elmesélöm, hogy hova jártatok!

El is mesé(l)te a gyerök a királylányokat, hogy hun vótak. És azt is mögmon(d)ta az öreg királynak, hogy a legöregöbbik lányának a pokolba(n) van má(r) gyeröke is. És a középsőnek mög van szeretője. De a legfiatalabb lány, az még tiszta, mer(t) annak még nincs ott senkije.

Így hát mikor mindönt elmesé(l)t a királynak, a király mindjárt odaröndű(l)tetött két katonát. És mindön katonának odaadta az egyik lányát, az öregöbbit meg a középsőt. És azt mondta nekik, hogy vezessék ki az udvarba, és lűjjék űket fejbe! Így a király a két lányát agyonlűvette, mert az mondta, hogy má(r) nem tűrhette tovább, mert kiműlik a királyságbú(l), mert azér(t), hogy nagyon sok cipőt köllött neki vönni.

A legfiatalabb lánt mög férhöl adta ahhol a gyerökhöl. És csodálatos nagy lakodalmat tartottak. Aztán engömet is möghívtak. Aztán a lakodalomba(n) vótam, de nagyon éhös vótam. Olyan éhös vótam, hogy azt a ruhát rágtam, amive(l) mosogattam.

És azok mög még máig is élnek, ha mög nem haltak.